

CURIOUS TIDES

A VÍZBE FÚLT
ISTENEK DALA

PASCALE LANCELLE

MÁGIA. HALÁLOS REJTÉLY. SZERELEM.

Emory
egyetlen célja

kideríteni, miért halt meg
barátnője, Romie, hét másik diák-
kal együtt. Ám saját titkát is őriznie
kell: váratlanul olyan varázserőt kapott,
amit senki sem birtokolhatna. Csak Romie
bátyjában, Bazban bízhat, aki jártas a sötét
Fogyatkozás-mágiában. Együtt próbálják
felfedni az igazságot, ám útjukba áll egy
veszélyes titkos társaság. A tét egyre
nő, és Emory nemcsak az életét, a
szívét is kockára teszi.

Képes Emory megbirkózni váratlan hatalmával
és az őket fenyegető veszéllyel, miközben
a szíve kétfelé húzza?

Dream
válogatás

© Lexine Ménard Photographie

PASCAL LACELLE

Gyerekkora óta falta a könyveket, majd tizenhárom évesen maga is írni kezdett. Miután lediplomázott francia irodalomból, rájött, hogy szenvedélye mégis az angol nyelv felé húzza. Amikor nem az elbeszélések világában él, akkor ételekről és utazásokról ábrándozik, a kutyájával, Roscoe-val játszik, vagy egy minden hangulathoz tökéletesen illő lejátszási lista megalkotásán dolgozik.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.pascalelacelle.com

www.facebook.com/DreamValogatas

www.facebook.com/DreamKonyvek

Dream
válogatás

„Újszerű módon felépített világával, sokrétű cselekményével és változatos szereplőgárdájával, akik finoman árnyalt pályákon mozognak, Lacelle egy pazarul kidolgozott, két elbeszélőt felvonultató történetet mesél el, ami úgy ragadja majd magával az olvasókat, mint egy visszatérő áramlat.” [Kirkus](#)

„Ez egy csodálatos regény. Annyi részlet, annyi mélység volt benne! Imádtam Emoryt és Bazt. Imádtam a történetet, amely kettejük között és körülöttük szövődött, és az író által teremtett varázslatos világot. Annyi rejtély van itt! És imádtam, ahogy Emory és Baz is legyőzték félelmeiket annak érdekében, hogy megmentseék azokat, akiket a legjobban szeretnek.” [Amazon](#)

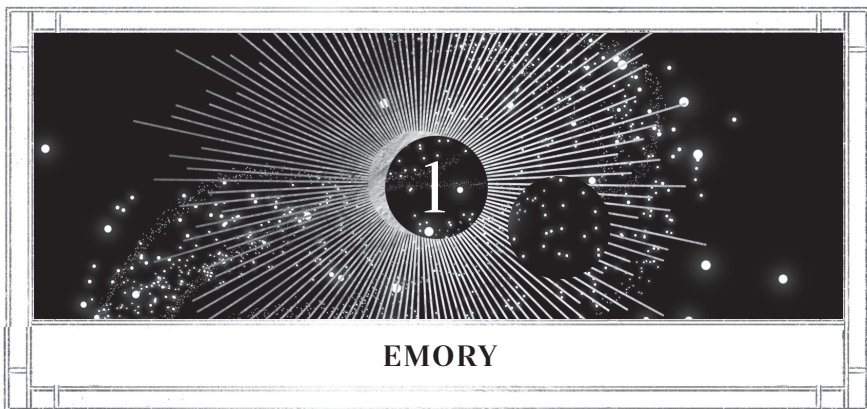
„Miután elolvastam a könyvet, még napokig ezen gondolkodtam. A mágikus rendszer semmi máshoz sem fogható, amivel eddig találkoztam, és élveztem a dark academy/fantasy könyvek újfajta megközelítését. Az összes szereplővel azonosulni tudtam, beleszerettem a környezetbe és a főiskolába is, ahol a regény játszódik.” [Barnes&Nobles](#)

PASCALE LACELLE

CURIOUS
TIDES
A VÍZBE FÚLT
ISTENEK DALA

— részlet —

Dream
válogatás

AZ ÚJHOLD ELSŐ NAPJA volt, az Éger-tenger partján pedig alacsony a vízállás.

Volt idő, amikor e dolgok semmit sem jelentettek Emory Ainsleif számára, de ez még azelőtt az éjszaka előtt történt, amikor a puszta léte még nem múlt ilyen részleteken. A hold azonban többé már nem csupán hold volt, az árapálytól pedig immár félni kellett, és bár Emory örült, hogy a nap még a késő nyári égen sütött, a lelkét súlyosan ülte meg a szorongás.

Az Aldryn Holdmágia Főiskola közvetlenül előtte magasodott, a meredek dombot repkénnyel befuttatott épületek koronázták, a nyugtalan tenger a domb lábát ostromolta. Emory a tenyerébe vájta a körmeit, miközben sós víz ízét érezte a szájában: e képzeletbeli benyomástól még meg kellett szabadulnia. Vér bugyogott a sebből. Lehunyta a szemét, kiélvezte a fájdalom szúrását, mielőtt az ereiben keringő varázslat begyógyította volna a sebet. Szokványos fájdalom volt. Majdnem megnyugtató. Egyáltalán nem emlékeztetett az el-

méjén átsuhanó képeket – a vértől síkos sziklaoszlopot, a csuklójába ezüsttel égetett spirált, a homokban heverő négy testet – kíséző kínzó lüktetésre, mintha Aldryn látványára felszabadult volna.

Az a fájdalom nem múlhatott el, bármennyire is igyekezett könnyíteni rajta.

– Akkor hát az Újhold házához tartozol?

Emory összerezzent. A sofőr ránézett a visszapillantó tükörben, és a kezére mutatott, ahol a halvány bőrön sötéten csillogott a holdháza pecsétje: ezüst nárciszkoszorúban egy fekete kör. Úgy bámult vissza rá, mintha a felületét elcsúfító vérpatakat sértésnek venné. Emory büntudatosan törölte le, a finom tintában csak halált látott.

– Mi az árapályi együttállásod?

– Gyógyítás.

A sofőr elismerően füttyentett. Makulátlan kézzel markolta a kormányt. Mindenki a varázserő lehetőségével született, a vérükben volt belőle egy-egy csepp, de csak azok viselték a házuk pecsétjét, és tanultak az Aldrynhoz hasonló helyeken, akik elég kiválónak bizonyultak.

– Van egy másodunokatestvérem, aki szintén az Újhold házához tartozik – folytatta a sofőr. – Árnékkísérő. Threnodyben, egy halottasházban dolgozik. – Láthatóan megborzongott, de próbálta leplezni, és valamit motyogott a bajsza alatt, hogy a halottakat békén kéne hagyni.

Emory szinte hallotta a nyílt célzást, amit Romie tett volna. *Az emberek félnek attól, amit nem értenek*, mondaná, és megvetően tartaná magasba az orrát az efféle szűklátókörűség hallatán. *De, tudod, van szépség a halálban.*

Egy Gyógyítóra valóban senki sem merne ferde szemmel nézni: akinek az érintése hatásosabbnak bizonyul, mint bármelyik modern orvosi eljárás. De bizonyos varázslatok, mint egy Árnékkísérő képessége, aki a szelle-

mekkel tud kommunikálni, vagy egy Kaszás halálérintése az emberek többségét, főként azokat, akikbe csak kevés vagy semmi varázslat nem szorult, kínosan érintették. *Nem értik úgy, ahogy mi, hogy a halál legalább annyira a szent körforgás része, mint az élet*, mondaná Romie.

Ettől még nem volt könnyebb elviselni az elvesztését.

– Meg is érkezünk! – kiáltott fel a sofőr, amikor a taxi felkapaszkodott a hegyre. – Aldryn Főiskola.

Emorynak görcsbe rándult a gyomra, amikor a súlyos vaskapu nyikorogva feltárult. Az ezüsből kovácsolt mottó eközben kettévált: *Post tenebras lux: iterum atque iterum*.

A sötétség után fény: újra meg újra.

A taxi kerekei alatt csikorgott a murva. Emoryt hirtelen elkapta a vágy, hogy megkérje a sofőrt, álljon meg, forduljon vissza, de a kapu a véglegesség döntésével csapódott be mögöttük. Amikor elmerengett a belső udvarra vezető, magasba törő szilfákkal szegélyezett ismerős kőlépcsőn, a hányingert idegesség követte. A sofőr itt állította le a kocsit. Emory átnyújtott neki némi aprót, és megragadta a táskája fülét. Amint kiszállt a taxiból, máris azt kívánta, bárcsak örökre ott maradt volna; máris hiányzott az átmeneti helyzet névtelensége, az érzés, hogy sehol és semmikor sincs, és senki sem lesz mindaddig, amíg a csak ma reggel otthon hátrahagyott és az Aldrynban rá váró élet között marad. Mert most majd az lesz, akivé itt kell válnia.

A szíve vadul vert, miközben felkapaszkodott a nyolc lépcsőfokon, melyek mindegyike a holdfázisokat jelképezte: egy fok az újholdé, három a növekvő holdé, egy a teliholdé és három a fogyó holdé.

Megtántorodott a lépcső tetején, ahogy előző évben is, bár akkor még izgalom és nem rettegés borzolta az idegeit. *Hát ez az, végre itt vagyunk a főiskolán*, mélézott Romie elsőévesként az első napjukon, idealistán, ahogy végignézett a legendás városon. *Itt meg tudjuk újítani*

magunkat, hogy azok legyünk, akik csak akarunk. És bár Emory alig várta, hogy pontosan ezt tegye, sosem értette meg, hogy Romie miért akarna más lenni, mint önmaga: olyan erőfeszítés nélkülien elbűvölő és egyéni, amiről Emory csak álmodhatott.

Emory számára a főiskola esélyt kínált, hogy többé váljon, mint aki egész életében volt, vagyis egy lány, aki a semmiből érkezett, aki mindig is csak pótlék volt, aki halálosan félt attól, hogy nem kerül be az Aldrynba, mert a varázsereje jelentéktelenül eltörpül a legjobb barát-nője képességeihez viszonyítva.

Itt tiszta lappal indulhatott, mintha egy új füzet első oldalát kezdte volna épp teleírni szavakkal.

Végighúzta az ujját a csuklója belső oldalán éktele-
lenkedő hegen, az ezüstös spirálon, ami a hüvelykujja
tövében kezdődött, és a csuklója csupasz, kék ereinek
kuszaságánál ért véget. A tekintete a gyepek közepén álló
szökőkútra siklott, ahol a Végzet Szökőkútja a vízbe fül-
tak nevét őrizte. Túl késő volt kitörölni azt, amit ezüsttel
és vérrel írtak, gondolta. Úgy tűnt, túl késő akár csak
eltöprengeni is ilyesmiken: az udvaron csend, nem pe-
dig a szokásos z sivaj fogadta, és a kerengőben elsiető
lemaradozók láttán döbrent rá, hogy milyen sokat ké-
sett a vonata, s közben a dékán hangjának visszhangját
hallgatta, aki a szokás szerinti üdvözlőbeszédét tartotta
épp a díszteremben.

Emory elmormolt egy káromkodást. Bármennyire is
félt e résztől, és szeretett volna inkább a hálótermébe
rohanni, bezárkózni, és a szemeszter végéig messzire
elkerülni mindenkit a főiskolán, kész tervvel és okkal tért
vissza. És az egész itt kezdődött.

Igyekezett észrevétlenül beóvakodni a sötét fabur-
kolatú terembe, de a nehéz ajtó kiszabadult a kezéből,
és bevágódott mögötte. Fejek fordultak felé. Emory el-
vörösödött, és egy pillanatra azon kapta magát, hogy
a sok arc tengerében azt az egy személyt keresi, aki ezt

megkönnyíthette volna számára. Szinte maga előtt látta, ahogy Romie odainti maga mellé a székhez, amit lefoglalt neki. Romie horgony lett volna a viharban, ahogy mindig is az volt, mielőtt minden megváltozott, és a lány, akit Emory gyerekkorától fogva ismert, kezdett eltűnni, és egy sokkal ijesztőbb valami sodorta magával, mint az a dagály, ami elragadta.

De Romie nem volt itt. És szemmel láthatóan Romie fivére sem. Emoryt megkönnyebbüléssel és büntudattal töltötte el a távolléte. Mielőtt ezen hosszasan eltűnődhetett volna, erősebben markolta meg a hátitáskáját, és leült az első üres székre, amit talált. Felszegett fejével öltötte magára azt a „fütyülök a világra” hozzáállást, amit Romie is tett volna a helyében, mégis érezte a lopva rávetett pillantásokat, hallotta, ahogy hangosabban sügnak össze.

Az az a lány, aki visszatért a barlangokból.

A diák, aki túlélte a Fenevadat.

Az, akit nem ragadott el a dagály.

Fulton dékán csendre intette őket.

– Még egyszer ki kell hangsúlyoznom, hogy a hallgatók kötelesek távol maradni a dovermere-i barlangoktól. A tavaly tavaszi tragikus események után muszáj megismételnem, hogy Dovermere nem biztonságos, az árapály mozgása kiszámíthatatlan, és emiatt szigorúan tilos oda belépni. – Sötét szeme Emoryra szegeződött, miközben így folytatta: – Arra kérlek benneteket, hogy emlékeztek az elesettekre. Quince Traversre és Serena Velanra az Újhold házából, Dania és Lia Azulára a Növekvő Hold házából, Ne feledjétek Daphné Diorét és Jordyn Briar Burke-öt a Telihold házából, és Harlow Kerrt és Romie Brysdent a Fogyó Hold házából. Emlékezzetek a nevükre! Mutassátok ki irántuk azzal tiszteleteteket, hogy senki sem jut többé erre a borzalmas sorsra. Azokban a barlangokban nem találhattok dicsőséget, csak halált.

Emory ismét a bőrébe vájta a körmét, amikor a hallgatók felé fordultak. Könnyek csípték a szemét, de még így sem volt hajlandó megtörni. Hónapokon át készült e pillanatra, reménykedett abban, hogy a nyári szünet alatt lenyugszanak a kedélyek, a tragédia megrázkódtatása elhalványul, és az Aldryn főiskola diákjai felejtjenek majd, ahogy erre ő is elkeseredetten törekedett.

Nyolc osztálytársa halt meg, egyedül ő maradt életben.

Arra gondolt, hogy a szemhéja mögött bevésozó képeket talán mindannyian látják: a kilenc elsőst, akik körbeállnak egy sziklaoszlopot, véres csuklójukon a sötétben ezüstösen csillogó, spirál alakú jellel. A vártnál hamarabb rájuk zúduló dagályt, a csillapíthatatlan étvágyú halált. A tengert és a csillagokat és a nevét, amit a fülébe súgtak.

Testeket a homokon.

Igazán ostobaság volt azt hinnie, hogy az ilyesmi könnyen elfelejtődik.

A dékán folytatta a beszédét, de Emory már semmit sem hallott. Csak akkor fújta ki a levegőt és lazította el az ujjait, amikor a hallgatók már nem őt bámulták. Vérserkent ki a körmei alatt, a tenyere csupa seb volt, de a sebek már kezdtek begyógyulni, a gyógyítóereje beindításához elég volt akárcsak egy gondolat is, hogy az erejét irányító újhold vonzásának megfeleljen. Emory ebbe a csekély vigaszba kapaszkodott, ahogy az ereiben csökkent a nyomás – egész nyáron érezte ezt a megmagyarázhatatlan jelenséget, ami olyan volt, mint egy viszketés, amit nem tudott megvakarni, és ami fájdalmas lüktetéssé erősödött, ha nem fakasztott magán vért.

A dékán mögötti ablaksort nézte, és bizalmatlansággal fogadta a beáradó szellőt. Megesküdött volna, hogy egy bekúszó suttogást hall, a tenger hívását, ami a tagjai köré fonódik, hogy lehúzza, le, még lejjebb, a Mélybe...

Emory a szeme sarkából látta meg. Pár sorral arrébb ült, gátat képezve közte és az ablaksor, s azon túl a tenger között. Tompa fény hullott az egyik arcfelére, ahogyan a válla felett hátrafordította a fejét, és ránézett. Az arca többi része homályba veszett. Rezzetelen tekintete felszínre emelte Emoryt, és ettől minden elcsendesült körülötte. Emory ráismert fiús jóképűségére, sűrű szempillákkal keretezett szemére: ő volt az első élőlény, akit megpillantott, amikor az összetört és felpuffedt testek mellett magához tért.

Élsz, emlékezett a szavára. A közeledő dagály csaknem elnyomta a hangját. Nem esett bajod. És Emory elkeseredetten kapaszkodott a szavaiba. Mentőcsónakot jelentettek, ami a víz színén tartotta.

Keiran Dunhall Thornby a holdháza tökéletes megtestesítője volt, egy reménytől duzzadó telihold vakító fénye, és már a puszta jelenléte elűzte annak a holdtalan éjszakának a sötétségét. Most olyan feszülten nézett rá, mintha azt kellene megtudnia, hogy valóban él-e még. Körülöttük mintha eltűnt volna mindenki, és egy másodpercig úgy látszott, hogy ismét azon a homokos parton vannak, és megborzonganak a körülöttük szétszórt borzalom láttán.

Emory pislogott egyet, a fiú elfordult, a pillanatnak pedig úgy veszett nyoma, ahogy a homok szívta be a hullámok habját.

A csuklóján tekerdő spirált simogatta, és félig-meddig azt várta, hogy ezüstösen fog csillogni, mint amikor először megjelent a Dovermère-t betöltő különös, ősi mágia révén. Eszébe jutott, hogy Keiran hogyan markolta meg a csuklóját azon az éjszakán, milyen szokatlan kifejezés ült ki az arcára, amikor homlokát ráncolva a sajtát csuklóján látható jel, a bőrükön tompa ezüst fényben világító kettős spirál tükörképét bámulta. Ez a kép egész nyáron nem hagyta nyugodni Emoryt, hiszen milyen felfoghatatlan, hogy ugyanaz a jel van rajta is, ugyanis

Keiran *nem járt* azon az éjszakán a barlangokban, nem vett részt a szertartáson, amin megjelöltek minden diákot, aki elég eszement volt ahhoz, hogy ott legyen. Mégis rátalált éjnek idején Emoryra a parton. Mintha csak várt volna rá – vagy *valakire* –, hogy élve kerüljön ki azokból a barlangokból.

Emory biztosra vette, hogy Keiran tud valamit arról, ami Dovermere-ben történt. Ez volt az egyetlen oka, amiért visszatért Aldrynba, az egyetlen, ami kirántotta a bánat óceánjából, amibe szinte belefulladt. Most mindent el fog követni, hogy válaszokat csikarjon ki belőle.

– ...és mindannyiótoknak hasznos szemesztert kívánok! Köszönöm.

A dékán búcsúszavai felrázták a kábulatból. A hallgatók már felugrottak a székekről, és izgatottan fecsegték, miközben kezet ráztak, hátba veregették és a nyarukról kérdezték egymást. Emory fájdalmasan kívülállónak érezte magát.

Keiranre szegezte a tekintetét, és megkeményítette a szívét a rá váró feladat előtt. A gondolatai a szívverése ritmusra dübörögtek, miközben lelkileg sorra vette a kérdéseket, amiket majd fel akar tenni. *Csak menj oda hozzá*, biztatta magát. *Ennyire egyszerű az egész*. De nem tűnt egyszerűnek. Romie nélkül, aki mindig helyette is beszélt, Emorynak most határozottnak kellett lennie, amitől félnék, csendes énje visszariadt.

Keiran tekintete összekapcsolódott az övével, amikor közelebb ért, és Emory örült, hogy nem torpant meg. Leeresztett, izzadt kezét ökölbe szorította, és elfojtotta a remegését, majd hirtelen megállt, amikor egy csapat harmadikos-negyedikes ragadta meg sorban Keiran kezét, és lelkesen megrázták azt. Eközben a fiú gödröcskés mosolyt villantott, és olyan könnyedség és báj áradt belőle, ami láttán nehéz volt ezt a képet azzal a félig átázott fiúéval összebékíteni, akire emlékezett.

A zsvajban mintha a saját nevét hallotta volna. Valaki a díszterem másik feléről integetett neki. Penelope West volt az egyike annak a néhány barátnak, akivel tavaly Romie-n kívül kapcsolatban volt. Penelope is az Újhold házhoz tartozott, és sok közös órájuk volt. Mindig is kedvelte Penelopét, de a lány a túlradó természetével és vég nélküli fecsegésével hirtelen azt az érzést keltette benne, hogy ha oda kellene mennie hozzá – vagy bárki máshoz –, azt most nem tudná elviselni.

Várnia kell, hogy válaszokat kaphasson Keirantól.

Mielőtt Penelope odaért volna hozzá, Emory észrevétlenül kisurrant a díszteremből. A szobája enyhet nyújtó nyugalomára vágyott.

A déli nap letűzött a négyszögletes belső udvarra, a napsugarak függőnye félig eltakarta az árkádsor oszlopait. Emory átvágott a pázsiton az alsósok hálótermei felé. A szökőkút mellett lassított, ahol a Sors Istenei – Bruma, Anima, Aestas és Quies – hosszú árnyéket vetettek a földre. A holdházakat uraló négy Istenség a medence közepén állt egymásnak háttal, és az általuk képviselt körforgás helyes rendje szerint: az ifjú Bruma az újholdat, a gyönyörű Anima a növekvő holdat, az anyáskodó Aestas a teliholdat, a bölcs, öreg Quies pedig a fogyó holdat jelképezte. Ahogy illet, a napfény csak Animát és Aeastat érintette, és a másik kettőt árnyékban hagyta.

Mindegyik Istenség a négy főiskolai kollégium egyikehez vezető út felé fordult: az egyik a szeszélyes, borongós Noviluna ház felé, melynek ajtaját feketére festették, ami az újholdas éjszaka sötétjére emlékeztetett, ami Emory házának lakóit a sötétség és a jövődőlés megtisztítási képességével ruházta fel. A második az élénk Félhold ház felé, amely a növekvő hold ideje alatt születetteknek adott otthont, és akiknek a varázsereje a növekedéshez, a kiterjesztéshez és a manifesztációhoz kötődött. A harmadik a fenséges Pleniluna házhoz

vezetett, ami a telihold erejével rendelkezőknek adott szállást, és a fényhez, a védelemhez, a tisztasághoz és a törődéshez kapcsolódott. Végül a negyedik a Fogyó Hold ház felé, amely olyan sötét és titokzatos volt, mint a fogyó hold idején született hallgatói, akik titkokkal és álmokkal, emlékekkel és halállal foglalkoztak, és akik Romie társai voltak, amikor még élt.

Volt egy ötödik ház is, de az Obscura ház felett egyetlen Istenség sem őrködött, az ajtajához – egy jellegtelen, csaknem eldugott ajtóhoz – nem vezetett út.

Emory megállt a szökőkút mellett. Ujjaival megborította a szent víz felszínét, amit állítólag maguk az Istenségek áldottak meg. A víz Dovermere-ből, az Istenségekhez hasonlóan mitikus barlangrendszerből folyt ide, és részben ez vonzotta Aldryn alapítóit, hogy a barlangokhoz ilyen közel építsék fel a főiskolájukat. A hallgatóknak határozottan megtiltották, hogy vizet vegyenek a szökőkútból, és még kevésbé használhatták fel véreztető praktikáikhoz, azokhoz a módszerekhez, melyek segítségével a négy fő holdház hozzáfért a mágiájához, valahányszor az őket uraló holdfázis éppen nem volt a megfelelő helyzetben; az erejük máskülönben a vérükben szunnyadt. A víz érintésének megnyugvást kellett volna hoznia.

De nem így történt.

Emory észrevette a vízfelszínen lebegő finom kis virágokat. Mindegyik holdházat kettő-kettő képviselte: fekete nárcisz, indigókék mályvarózsa, fehér orchidea, lilásfekete gyűszűvirág. Nyolc virág, egy-egy a nevekhez kötve, amikről tudta, hogy felkerültek az Istenségek lábánál elhelyezett ezüstablákra; a lelküket a gondjaikra bízták, hogy a Mélyből vigyázzanak rájuk.

Egy név és egy virág minden hallgatónak, akiket elragadott a tenger.

A virágok aztán hirtelen már nem virágok voltak, hanem egy halált hozó tengertől körülvett barlangban

csapdába esett testek. Emory abban a pillanatban fordult el a szökőkúttól, amikor kinyílt a Fogyatközás házá-
nak ajtaja.

A gyomra görcsbe rándult, amikor meglátta, ki lép ki rajta.

Basil Brysden magas volt, karja, lába hosszú. Féllal-
dalasan begombolt inget viselt, kócos, barna haja az álla
vonalaig ért. Könyveket szorított a mellkasához, a fejét
mélyen lehajtotta, mintha kisebbnek vagy talán láthatat-
lannak próbált volna tűnni. Baznak már régóta sikerült
mindkettő: egy szellem volt, egy remete, egy fura figura,
akiről összesúgnak a főiskola legsötétebb sarkaiban.

Az Időszövő.

Ritka varázserő, még egy holdfogyatközás ideje alatt
született számára is.

Baz a szökőkút felé fordult. Bársonyos, barna szem-
pár találkozott Emory tekintetével, és ha nem rejtőzött
volna a vastagkeretes szemüveg mögé, Emory azt hi-
hette volna, hogy Romie szeme néz vissza rá. A testvé-
reknek ugyanaz a sápadt, szeplős bőre, elálló füle volt,
de Bazból hiányzott a húga pajkossága, nem jellemezte
az az álmodozó, elrövedő tekintet, ami Romie professzo-
rait olykor felbőszítette. És az az élénk kíváncsiság sem,
ami futótűzként terjedt, míg végül felperzselt mindent,
ami Romie volt, és ami lehetett volna.

Baz szemében nem lángolt Romie merészsége, a te-
kintete csak félnék bizonytalanságot sugárzott, amikor
egy zavart „Emory”-val üdvözölte.

Úgy festett, mint aki mindjárt futásnak ered, hogy el-
kerülhesse a beszélgetést. Emory nem hibáztatta érte.

– Lemaradtál az évnnyitóról – kezdte Emory, csak
hogy mondjon *valamit*. Meg akarta törni a csendet, és
elfojtani a büntudatot, ami a torkát fojtogatta, amikor
Romie arca villant fel előtte, nem úgy, amilyen életében
volt, hanem ahogy utoljára látta, ahogy emlékezett rá:

sápadtan és hidegen azokban a végzetes percekben, mielőtt elsodorta a tenger.

Mennyire neheztelhet rá Baz, gondolta, hogy túlélte azt, amit a húga nem.

Baz a díszterem felé pislogott, ahonnan nevetés hallatszott az udvarra kiözönlő hallgatók felől.

– Úgy fest – mondta.

Emory az arckifejezéséből nem bírta kideríteni, hogy szándékosan maradt-e le az ünnepegről, vagy teljesen megfélemedezett róla. Emorynak feltűnt, hogy Baz keményen szorítja össze a száját, és eltűnődött, vajon mikor nevetett utoljára a fiú. Emory emlékezett, milyen könnyen mosolygott Baz még fiatalabb korában, ami mintha egy másik életben történt volna. Amikor még Romie, Baz meg ő együtt voltak a bentlakásos iskolában, és kiszöktek, hogy mezítláb futkossanak az iskola mögötti vadvirágos mezőn, szabadon és könnyű szívvel, ahogy a sirályok, amiket a partig üldöztek.

Baz megigazította a karjában szorongatott könyveket.

– Hogy vagy? Hogy voltál?

– Rendben vagyok – nyelt egyet Emory kényszerezett mosollyal, hogy elmulassza a torkát szorító érzést.

A közeli árkdok alatt megpillantotta Keirant a barátaival. A szellő odasodorta, hogy arról beszélgetnek, lemennek majd a partra meggyújtani az évnnyitó tábortüzeket, és bár Keiran rájuk figyelt, Emorynak az a megmagyarázhatatlan érzése támadt, hogy egy pillanattal korábban őt nézte.

– Hiányoltunk a temetésen.

Emory figyelme visszaugrott Bazra. A fiú hangjából nem csendült ki sem keserűség, sem szemrehányás. És ettől sokkal rosszabb volt, mert ha tudná az igazságot, hogy mi történt valójában azokban a barlangokban, akkor eleve nem akarta volna, hogy elmenjen a temetésre.

Emory elvörösödött, miközben próbált valami kifogással előhozakodni, de a helyzet az volt, hogy nem volt mentsége. El akart menni, ezt meg is mondta Baznak, amikor a fiú közvetlenül a nyári szünet előtt meghívta. De a gondolat, hogy Romie anyjának szemébe kell néznie, hogy hazudnia kell Baznak a történeletről, és el kell búcsúznia a legjobb barátnőjétől, miközben neki tovább kell élnie... erre képtelen volt. Nem bírta elviselni azt az együttérzést, amivel Baz most ránézett, nem viselte el a bensejét marcangoló lelkifurdalást, amikor tisztában volt azzal, hogy Baznak rengeteg kérdése van, amire ő képtelen választ adni.

– Bocsáss meg – válaszolta csendesen, és elfordította a tekintetét. – Én... szóval most mennem kell. De majd összefutunk, igaz?

Baz erősebben szorította magához a könyveit, a háta meggörnyedt a megkönnyebbüléstől vagy a csalódottságtól – Emory nem tudta, melyiktől.

Nem lehetett elég gyorsan elmenekülni tőle.

A régi kollégiumi szobájáig olyan volt az útja, mintha egy óceánt szelt volna át. A kampusz túlsó végében voltak az alsóbb évfolyamok hálótermei: egy repkénnyel sűrűn befuttatott egyszerű kőépület, ahol az összes ház hallgatói vegyesen laktak, kettesével egy szobában, attól függetlenül, hogy milyen jelet tetováltak a bőrükre. Csak az Aldrynban töltött harmadik évben költözhettek át a saját holdházaik kollégiumi szobáiba.

Emory elkeseredetten ügyetlenkedett a zárban a kulcsával, míg az végül engedett. Besietett, a fejét az ajtónak támasztotta. Nehéz sóhaj szakadt ki belőle. Hálás volt a csendért.

Fájdalmasan elakadt a lélegzete, ahogy felmérte az elé táruló szobát.

A keskeny vaságya a szoba egyik oldalán úgy volt, ahogy hagyta: sötét ágynemű, tökéletesen begyűrt takaró. A magas, mahagóni antik szekrény, ami elfeledet-

ten őrizte a ruháit, a sarokba bezsúfolt kis íróasztal, rajta még mindig a takarosan oszlopba rakott könyvek és tőtollak. Az idő múlása láthatóan nem érintett semmit, mintha az elmúlt négy hónap meg sem történt volna, és Emory soha nem ment volna el, és minden olyan lenne, mint egykor volt.

Csakhogynem volt ugyanolyan, mert a szoba másik fele – Romie térfele – üres volt.

Az ágy, a szekrény és az íróasztal még ott álltak, de minden más, ami Romie lenyomatát hordozta: a rozszul párosított képek és obskúrus könyvek, a rendetlenül halomba dobált ruhák, a ritka, tüskés növények, az otffelejtett, mosatlan teáscsészék és morzsával teleszórt tányérok már hiányoztak, elvitték őket, ahogy a dagály is elragadta Romie-t.

A barátnőjének nem maradt semmi nyoma, de Emory ettől még fel tudta idézni magában. Emlékezett arra, milyen volt az utolsó beszélgetésük.

Romie aznap a lemenő nap fényében fürödve, amitől vállig érő haja rézvörösen csillogott, az íróasztala fölé görnyedt. Amikor Emory belépett, Romie összerezcent, és feldöntött egy teáscsészét.

– Az Istenségekre, azt *akarod*, hogy szívrohamot kapjak?! – A szavai bosszúságról árulkodtak, miközben megigazította a csészét. Esthajnal, az aldryn-i első hetükben az iskola területén talált kóbor macska, akit a szabály ellenére fogadtak be, mert a kollégiumban tilos volt házi kedvencet tartani, felháborodott nyávogással ugrott le az öléből, és inkább feltelepedett az ablakpárkányra.

Emory a saját íróasztalára hajította a könyveit.

– Végül is *újhold* van. Alkalmas idő arra, hogy élő alanyon próbáljam ki a gyógyító erőmet.

Romie nem volt tréfás kedvében. Dühösen törölte le az asztalán taláalomra összedobált papírokra ömlött

teát, és úgy változtatott a helyzetén, mintha el akarná takarni Emory elől azt, amit nézett.

– Mi volt olyan érdekesítő, hogy nem tudtunk együtt vacsorázni? Kénytelen voltam Penelopét hallgatni óráknak tűnő ideig a Sötéthordozó-varázslatról.

Emory igyekezett könnyed hangot megütni, a megjegyzése mégis élesen csattant. Szándékosan. Nem tehetett róla: Romie mostanában nagyon furcsán viselkedett, állandóan figyelmen kívül hagyta a terveiket, visszahúzódtól volt, és titokzatos, olyan, amilyen eddig soha. Emory attól a perctől érezte a változást, hogy megérkeztek Aldrynba. Eleinte nem akart tudomást venni róla, a nagy megterhelésükre és eltérő időbeosztásukra fogta a köztük támadt távolságot. Tízéves koruk óta ismerték egymást. *Mindent* megosztottak egymással. De történt valamilyen változás, és Emory túlságosan félt attól, hogy megkérdezze, mi, túlságosan félt, hogy elveszíti egyetlen igaz barátnőjét.

– Csak kutatok – válaszolta Romie szórakozottan, és a hátizsákjába gyömöszölte a teafoltos papírokat.

Emory Romie gyűrött ruháját, vetetlen ágycát mustálta.

– Egész délután itt aludtál?

– Csak gyakoroltam. Tudod. Álmodó dolgokat.

Álmodó dolgok. Az elmúlt hónapokban mindig erre hivatkozott, és semmiséggként írt le minden pillanatot, amit az álmotájon, az álmok birodalmában töltött. És ez kiürítette, megfosztotta a korábban belőle áradó, ragyogó energiától.

– Nem mehet így tovább, Ro! Lógsz az órákról, és sok időt töltesz az álmokban. Ez nem egészséges!

– Jól vagyok.

– A szemed alatti karika másról árulkodik.

– Úgysem értenéd!

Romie a vállára vetette a táskáját, és az ajtó felé indult. Az ajtógombot markoló keze láttán Emoryt torkon

ragadta egy érzés, mintha tudná, hogy ha Romie kimegy ebből a szobából, akkor a köztük lévő ellentét áthidalhatatlan szakadékká mélyül.

– Ro... Komolyan mondom. Tényleg minden rendben van veled?

Látta, ahogy a barátnője vállából kiszalad a feszültség, és amikor felé fordult, az ajkát a rá jellemző mosolyra húzta, barna szemének tekintete ellágyult az aranyló esti fényben, és Emory azt hitte, talán csak képzelte az elmúlt heteket, hónapokat, és még visszatérhet a barátságuk a régi kerékvágásba.

– Minden rendben, Em. – Romie álldogált egy darabig, és bár a mosolya nem változott, az arcára kételkedő árnyék telepedett. Emory azt hitte, végre kiböki az igazságot, megosztja vele a titkokat, amik emésztik, de Romie csak kinyitotta az ajtót, és annyit mondott:

– Találkozunk később, oké?

Amint becsukódott mögötte az ajtó, Emory a barátnője íróasztalára pillantott, mert túlzottan furdulta a kíváncsiság, és jobban aggódott, semhogy azt figyelmen kívül hagyhatta volna. Egy sós vizes fiola alatt, félig teával leöntve egy, a széleken művészién megperzselt pergamen feküdt. Az üzenet közepére az *S. R.* betűket nyomtatták. Emory megfordította, és látta, hogy a másik oldalra elnyújtott, ezüstös kézírással ezt firkantották: *A dovermere-i barlangok, este tíz óra.*

Emory visszatette az üzenetet oda, ahol találta, és a rémülettől úgy érezte, mintha hamuval telt volna meg a szája. A hallgatók általában elkerülték a dovermere-i öblöt a hírhedt, tengeri barlangok vetette sötét árnyék miatt. Amikor az elsősök megkezdték a tanulmányaikat az Aldrynban, az évek során ott történt vízbefúlásokról szóló történeteket hallották először. Mindig akadt néhány meggondolatlan diák, aki felkereste a barlangokat, hogy ezzel bizonyítson valamit a velük egykorúaknak, bár Emory úgy vélte, Romie nem olyan vakmerő, hogy

ezt tegye. Mégis, amikor az óra mutatója a tíz felé közeledett, és Romie még mindig nem jött vissza a szobájukba, Emoryn úrrá lett a pánik. Még egyszer megnézte az üzenetet, és azon törte a fejét, mit jelenthet az S.R., és hogy vajon köze van-e a Romie viselkedésében beállt változáshoz.

Miután képtelen volt szabadulni a lelkét átjáró rossz előérzettől, zsebre vágta az üzenetet, és még éppen időben ért a dovermere-i öbölhöz, hogy lássa, amint Romie és hét másik hallgató beoson a barlangokba; itt érte őket utol később a végzetük.

Emory most elhessegette annak az éjszakának a nyugtalanító képét. A szoba levegőjét hirtelen fojtogatónak érezte, mintha túl szűk lett volna ez a hely. A két ágy közötti festett üvegablakhoz sietett, és feltépte, hogy beengedje a levegőt, és a szellőben fürdesse az arcát. Mély lélegzetet vett, aztán még egyszer, és a pánik, ami le akarta húzni, lassan múlni kezdett.

A homlokát az ablakkeretnek támasztotta, és halkán káromkodott.

Talán hiba volt visszajönnie Aldrynba. Egész nyáron úgy tett, mintha az a rettenetes éjszaka meg sem történt volna. Kinézett az Éger-tengerre, és nem érezte a rá nehezedő büntudat súlyát, mert bár az otthona és Aldryn ugyanannál a tengernél feküdt, nem ugyanazon a parton voltak, és nem osztoztak a sötétség és vízbefulladás azonos, fájdalmas emlékében. De most, amikor Emory a barátnője üres térfelére nézett, csak azokat a dolgokat látta, amiket másképpen csinálhatott volna.

Ha mondott volna valamit, amivel megakadályozhatta volna, hogy Romie kilépjen azon az ajtón... Ha nem ment volna utána... Ha nem ment volna be a barlangokba... Ha elég gyors, elég *nagyhatalmú* lett volna, hogy mindenkit megmentsen, ha meggyógyította volna őket, ahogy önmagát is meggyógyította...

Ha otthon maradt volna, akkor most nem kellene ezen merengenie. Kizárhatna mindent, és nem kellene elviselnie ezt a fojtogató lelkipurdalást.

De ezen a nyáron pontosan ezt próbálta csinálni! A szobája menedékében nem vett tudomást semmiről és senkiről, amíg a csuklóján lévő jel látványa, annak az éjszakának az örvénylő lidércnyomása és a vérében érzett *helytelenség* érzése végül ki nem rántotta a kábultságából, és rá nem jött, hogy nincs más választása, mint visszajönni ide, hogy válaszokat keressen arra, miért mentek a diákok azokba a barlangokba, és hogy kezeskedjen róla, hogy többé senki ne jusson erre a sorsra.

Fordított esetben Romie is ezt tette volna.

Egy hangfoszlány úszott be a nyitott ablakon, vagy talán csak a szellő legyintette meg. Odalent, az udvaron meglátta Keirant a szökőkút közelében. Emory érezte magán a pillantása emlékét, ami annyira átható volt, hogy égnek állt tőle a haja.

Élsz. Nem esett bajod.

Azonnal becsukta az ablakot. A szobában ismét csend lett. Emory a szekrényhez lépett.

Várta a tábortűz.

BAZ

BAZ BRYSDENNÉL NEM SZÁMÍTOTT szokatlannak, ha megfeledkezett az idő múlásáról, bár ennek valójában az irónia csúcspontjának kellett volna lennie, tekintettel a varázsereje természetére.

Elég volt egy könyv, hogy elfeledtessen vele mindent, hogy ne egyen, ne aludjon, ne létezzen a saját testében. Természetes, hogy semmi sem töltötte el akkora elégedettséggel, mint a könyvtárak, és az Aldryn Főiskolán számtalan hely volt rá, hogy kiélje a könyvszeretetét. Vagyis, pontosan négy: mindegyik holdháznak volt könyvtára, és volt egy ötödik is, ha hozzávette a Fogyatkozás-hallgatók Obscura házában felhalmozott kis gyűjteményt. Bár Baz határozottan hitt abban, hogy egy látványosan kihasználatlan osztályteremben berendezett, poros kötetekkel teli néhány polc még nem nevezhető könyvtárnak, még akkor sem, ha a tanuláshoz a legcsendesebb környezetet biztosította, ami most Kai hiányában még csendesebb volt.

És ott volt még a Pince. Minden tudások legfontosabika, ami Aldryn mélyebb szintjein, a négy könyvtár találkozásánál rejtőzött. Ez őrizte a világ legbecsesebb és legősibb szövegeit, amelyeket gondosan óvtak a tolvajoktól, a nem beavatott tekintetektől és az idő kegyetlen múlásától. Csak néhány kiválasztott professzor és hallgató léphetett be ide, és csakis a hallgatói dékán engedélyével.

Az Aldrynban töltött három, hosszú év alatt Baz egyszer sem tehetette be a lábát a Pincébe, hiába segített Selandyn professzorasszonynak a kutatásban, amihez gyakran kellett olyan szövegeket tanulmányoznia, amiket a Pincében őriztek. De az idős Fogytkozás-professzorasszony – aki Össznyelvész volt, és a Kibogozó-mágiát használta, aminek segítségével képes volt bármilyen nyelvet megérteni és beszélni, amivel csak élete során találkozott, és ez az adottsága a Fogytkozás-mágia tekintetében elég jószándékúnak volt mondható, ugyanakkor széles körben tisztelet övezte miatta – sajátosan viselkedett, ha a könyveiről és a kutatásáról volt szó.

Selandyn professzor feltétlenül megbízott Bazban, mint demonstrátorában, mégsem engedett meg neki többet, mint az ügyei intézését vagy azt, hogy az írógépén legépelje a kézzel írt jegyzeteit, ami a kézírását tekintve csaknem lehetetlen feladatnak tűnt, de amit Baz ennek ellenére kiválóan teljesített.

Ma azonban más volt a helyzet. Selandynnek egy könyvre volt szüksége az új kutatási témájához – az Istenségek eltűnéséről szóló mitológiához –, és maga helyett Bazt küldte, hogy hozza el azt a Pincéből.

– Idén végez – mondta neki reggel, amikor Baz felke-reste, ahelyett, hogy a díszterembe ment volna. – Ideje, hogy nagyobb felelősséget ruházzak magára, ha komolyan gondolja, hogy professzor szeretne lenni.

Az ezt követő csendben Baz hallotta a ki nem mondott szavakat, látta a bennük rejlő igazságot a bánat-

ban, ami körbelengte a professzorát: most, hogy Kai már nem volt, és csak Baz maradt a gyámsága alatt, Selandyn nem végezte szívvel-lélekkel a tanítást. És idén Baz valószínűleg maga gondoskodik a tanulmányairól, míg a professzorasszony a szobájában marad a könyveivel, a kutatásaival és a feneketlen teájával.

A Pince engedélyezettető pultjánál egy ismerősnek tűnő hallgató ült. Félhold-tetoválása, ami egy virágzó, indigókék mályvarózsával összefonódó, tompaszínű, ezüst félhold volt, erőteljesen elütött a keze sárgásbarna bőrétől, ami egy túlságosan is ismerős kötetet emelt a magasba, ezzel a címmel: *A Vízbe Fúlt Istenek Dala*. A külsejéből ítélve az egyik újabb kiadás volt. Bazon izgatott zsidongás futott végig. Nem volt a könnyed társalgás, vagy ami azt illeti, bármilyen társasági érintkezés mestere, amire Romie állandóan emlékeztette is, és mindig próbálta belevonni akármibe a könyvein túl, de ha már *muszáj* volt beszélnie másokkal, akkor nem bánta, ha erről kell.

– Megtalálta már a tudós a másik világokat?

A lány szája mosolyra kunkorodott, amikor letette a könyvét.

– Csak egy hamutengert, de majdnem annál a rész-nél tartok, ahol rálel a Sófára.

– „*A bordák, amelyek körbeölelik a világ szívét*” – idézte Baz.

A lány színpadiasan a szívére szorította a kezét.

– Ez a kedvencem! – mondta, és szomorkásan rámosolygott a fiúra.

Baz megsimította a tarkóját; semmi nem jutott eszébe, amit erre mondhatna. A pult mögé egy impozáns ezüst-ajtót vágtak a durván megmunkált kőfalba, abba pedig taréjos hullámokat és az Istenségek szövevényes motívumait vésték, akik találó őrzői voltak az ajtón túli világnak.

– Megvan a cetlid az engedéllyel? – kérdezte a lány.

Baz letette a könyvoszlopot a pultra, és elővette az értékes papírdarabot a hátizsákjából. Az ujjbegyei bizserogtek az izgalomtól.

A recepciós lány pillantása Baz kinyújtott kezére esett, és a tekintetéből eltűnt minden korábban látott melegség, amikor felfogta, mit ábrázol a fiú bőrébe tetovált jelkép.

Baz mindig is úgy gondolta, hogy a Fogytkozás-jel a legszembeszökőbb a házak jelképei közül: egy arany napraforgót eltakaró sötét hold. A virágszirmokat a lehető legrészletesebben rajzolták meg. E törékeny szépség mégis megtévesztő volt, mert a Fogytkozás házában semmi sem volt törékeny, sem különösebben szép. Kivált nem a többi hallgató szemében.

A lány mosolya tehát lehervadt, ahogy felismerés támadt benne, amint arra számítani lehetett.

Baz megőrizte a mosolyát.

– Fulton dékán ma reggel jegyezte ellen – közölte, a papírdarabot még mindig kettejük között tartva a magasba.

Ahogy teltek a másodpercek, anélkül, hogy a lány utánakapott volna, úgy repedezett a páncél Baz szíve körül. Már hozzászókkott a kínos érzéshez, ami elfogta, valahányszor rájöttek, hogy kicsoda. Hogy *micsoda*. De sosem érezte ilyen fájdalmasnak, és azok után, hogy összefutott Emoryval az udvaron, és a lány lepattintotta, mintha a szükségesnél egy pillanattal is tovább félne a társaságában maradni, a fájdalom még mélyebbre hasított a szívébe.

Még emlékezett azokra az időkre, amikor a Fogytkozással kapcsolatban minden elbűvölte Emoryt. Amikor nem úgy nézett rá, ahogy mindenki más, mintha egy két lábon járó időzített bomba volna, ami bármikor felrobbanhat. A lány akkor még azt éreztette vele, mintha több lenne a varázserejénél. Az Istenségekre, Emory akkoriban majdnem *megszerettette* vele a varázserejét – de ez

az érzés most olyan idegen volt, mint egykor bimbózó barátságuk, ami azóta rég semmivé vált.

A recepciós végre a papírért nyúlt. Gondosan elolvasta, majd mindenfélét írt az előtte fekvő nyilvántartásba. Üvöltött körülöttük a csend. Ha Baz kevésbé elővigyázatos, talán visszaforgathatta volna az idő kerekét, visszapergette volna a perceket azelőttig, hogy megmutatta a kezét, és azt az Árnyék-átkozta jelet, ami miatt az emberek mindig máshogy kezelték. De az idő fájdalmasan telt, míg végül a lány bele nem kotort egy fiókba, és át nem nyújtott neki egy finom, ezüstbilincset.

– Külön protokoll vonatkozik a Fogytkozás-hallgatókra – jegyezte meg csaknem bocsánatkérően. – Hisz tudod.

Félreérthetetlen volt a célzása: arra az esetre kell viselnie a bilincset, ha a varázsereje elszabadul, és olyan kontrollálhatatlanná válik, hogy előidézi Baz Összeomlását, ami a személyisége hátborzongató beszakadása. Ez várt minden Fogytkozásban születettre, ha nem tudta irányítása alatt tartani a varázserejét.

– Persze – vette el Baz a mágiaelfojtót, és igyekezett küzdeni a nyakán felkúszó vörösség ellen.

Az elfojtó inkább jelképes volt, a jóhiszeműség jele, hiszen könnyen levehette magáról. Baznak nem volt ellenére, hogy viselnie kell – végtére is szabálykövető volt –, de azon ritka alkalmakkor, amikor erre kötelezték, csak az járt az eszében, hogy *minden* elfojtó Fogytkozás-varázslatból, a Megsemmisítők varázserejével átítított ezüsből készül, ami a Fogytkozásban születettek megszokottabb adottságai között szerepelt. Ráadásul az a tény, hogy ugyanezt a varázslatot használták azokon, akik Összeomlottak, és *bélyegként vésték* örök időkre a bőrükbe, hogy lepecsételjék a varázserejüket – önmagában ez az irónia elég volt, hogy felforduljon tőle a gyomra.

– Bocs – mormolta a lány. – Szükséges elővigyázatosság.

Baz azt kívánta, bárcsak megnyílna alatta a föld.

Ugyanakkor valahol a lelke mélyén meg is értette. A Fogytkozás-mágia szeszélyes és kiszámíthatatlan volt. Nem is hasonlított a más holdházak által gyakorolt rendszerezett, korlátozott mágiához. És ha az Össeomlás akkor jönne rá, amikor ilyen felbecsülhetetlen értékű könyvek közelében van...

Szükséges elővigyázatosság, csakugyan.

Baz kötelességtudóan a csuklójára csattintotta az elfojtót. A recepciós még egy bocsánatkérést motyogott.

– Minden rendben – nyugtatta meg Baz.

Emory is azt mondta az udvaron, hogy *rendben* van, bár mindennek látszott, csak nem olyannak, aki jól érzi magát. Látszott ez a sápadt arcáról, és arról, milyen elkínzott és lélektelen volt a tekintete. Baz rá sem ismert benne arra, aki az emlékezetében élt: egy nevetéstől összehúzott szemű, aranyhajú lány, akinek a fürtjeit kifújta az arcából a szél, ahogy előtte futott fiatalságuk mezőin, hogy utolérje Baz hűgát. Mintha a lényé legélénkebb része tavaly tavasszal vízbe fulladt volna, és most ott nyugodna Romie mellett Dovermere fenekén.

Ahogy lesöpörte magáról, hogy nem ment el Romie temetésére, mintha egy tanulóköri összejövetelt vagy egy kávézást mulasztott volna el... Baz igyekezett nem boszszankodni ezen. Belegondolt, hogy Emorynak mekkora traumával kell megbirkóznia. Az ő helyében valószínűleg Baznak sem lett volna sok ereje elmenni a temetésre. Már így is csak egy hajszálon múlt, hiszen egyedül kellett megszerveznie mindent, mert az anyja a saját gyászába menekült.

De azért rendes dolog lett volna Emorytól, ha eljön. Ha Baz megoszthatta volna vele a bánatát.

A recepciós megköszöörülte a torkát, és megkocogtatta a főkönyvet.

– A szabályok a következők: harminc perced van a Pincében. A rendelkezésedre álló idő alatt kutathatsz a Pince gyűjteményében, de nem hozhatsz ki más könyvet, mint amire engedélyt kaptál. – Az engedélyre pillantott, és felvonta a szemöldökét a cetli tetejére írt cím láttán. – *A Sors Istenei, Sorsfordulatok és a Romlás Árnýéka a Holdmágia Történetében*, írták Hoyaken és munkatársai.

Baz motyogott valamit arról, hogy a kutatásához kell; hirtelen ráébredt, milyen unalmasan hangzik. Az Isten-ségeket és az Árnýéket övező mitológia elterjedt a modern világukban is, de már régen megszűnt annak lenni, amiben az emberek olyan őszintén hittek, mint régen. Manapság csak egy mese volt, amit gyerekkorukban hallottak, a varázserejük eredettörténete, és a Fogytkozás házával szemben táplált, mélyen gyökerező megvetés forrása.

– A H-soron találsz majd a könyvedet. Odabent is van egy könyvtáros, ha nem tudnál eligazodni. Végül pedig szigorúan tilos varázserejét használni a Pince területén. – A lány rásandított. – Bár úgy sejttem, ezzel nem lesz gond.

A bilincs mintha égette volna Baz bőrét.

– Van kérdésed?

Baz *A Vízbe Fúlt Istenek Dalára* meredt, amit a lány letett a pultra. Lehet, hogy Selandyn professzor kutatása révén jut be a Pincébe, Baz mégis csak egyetlen könyvet szeretett volna megtalálni: a kedvenc könyve eredeti kéziratát. Meg akarta érinteni azokat a lapokat, amikre Cornus Clover maga írt. A Bazhoz hasonló rajongók számára már az is kiváltságnak tűnt, ha Aldrynban járva arra gondoltak, hogy Clover valamikor régen maga is itt tanult, ugyanezekben a tantermekben ült, és késő éjszaka ugyanazokat a könyvtárakat kereste fel. Csak néhányuknak volt esélye megpillantani a műve tényleges kéziratát.

Baz azt remélte, hogy e szerencsések között lesz, de a recepciós zavara fojtogatta, és csak egy nemleges fejrázásra volt ereje.

Majdcsak megtalálja a kézírathoz vezető utat. Ha az ideje engedi.

A lány ezek után egy furcsa formájú kulcsot illesztett a háta mögötti ezüstajtó zárjába. Az ajtó kifelé mozdult, majd oldalra csúszott, és sziszegve siklott a kőpadlón, miközben tompa fény szüremlett ki odabentről. A lány Baz felé fordult, de még elállta a befelé vezető utat.

– Ugye, Romie bátyja vagy? Az Időszövvő.

Baz pislogni kezdett a meghittség hallatán, amivel a lány a húga nevét ejtette ki, és igyekezett nem özszerázkódni az Istenek-verte megbélyegzést hallva. *Időszövvő*.

Amit a lány riasztó áhítattal ejtett ki.

Elszorult a torka, de azért bólintott.

– Nem akármilyen Álmodó volt – jegyezte meg a lány, és bár Baz nem látta a szemét és benne a gyengédséget, kihallotta azt a hangja lágy csengéséből.

És ez tulajdonképpen nem is lepte meg. Romie ragyogó fény volt, aki erőfeszítés nélkül vonzotta magához az embereket. Baz mindig is csodálta gondtalan hozzáállását, a könnyedséget, amivel mozgott, beszélt és álmodozott. A lelke mélyén még talán irigyelte is érte.

Az Istenségekre, de hiányzott!

A recepciós félreállt, és Baz azonnal belépett az ajtón, a régi könyvek varázsa magához szólította.

– Mellesleg a C-sor – szólta utána a lány. Ránézett *A Vízbe Fúlt Istenek Dala* példánya felett, miután visszaült a helyére. – Ott találsz a kéziratot.

Az ezüstajtó mintha magától csukódott volna be. Baz egyedül állt a Pincében.

Lement egy kacskaringós, keskeny kőfolyosón, melynek falán díszes bronz falikarokat helyeztek el, amelyekben elvarázsolt örökfény, az a többszáz éves találmány

égett, amit a Telihold házának Fényőrzői tökéletesítettek, és amely kiállta az idő próbáját még a villamosság megjelenése után is. A folyosó végtelennek tűnt, amíg egy nagy, kör alakú terembe nem ért, amiből további, ezúttal könyvszekrényekkel teli folyosók futottak szét. A terem azt az érzést keltette Bazban, mintha egy óra számlapjának közepén állna, és a folyosók az óra percbeosztásai lennének. A könyvekkel zsúfolt polcok a boltíves mennyezetig értek, ahonnan egy vízfüggöny hullott alá a terem közepén lévő nyílásba.

Baz a terem közepén álló márványkorláthoz lépett. Szinte meg tudta volna érinteni a túloldalon a finom víz- esést, érezte az arcán a hideg permetet. Tudta, hogy a víz a négyszögletes téren álló Végzet Szökőkútjából érkezik, ami közvetlenül felette lehetett. A víz a lába alatti sötétségbe ömlött, ami túl messze volt, hogy ki tudja venni az alját. Már ha egyáltalán volt alja.

Baz most az egyszer nagyon is tudatában volt az idő múlásának, ezért rögtön a H-sorra sietett, ahol elég könnyen meg is találta *A Sors Istenei, Sorsfordulatok és a Romlás Árnyékát*. Talán az egyik legnagyobb könyv volt, amit valaha látott, a karja majd leszakadt, amikor leemelte a polcra.

Mostanra már volt annyi esze, hogy ne vonja kétségbe Selandyn professzor kutatását, bármilyen lerágott csontnak, értelmetlannak vagy éppen nevetségesnek tünnek is a témái. Egyszer segített összeállítani neki egy listát a világ kevésbé ismert mocsarairól, és ámulattal töltötte el a zseniális dolgozat, amit a sós és édes víz véreztetési praktikákban alkalmazott különféle hatásairól írt. Vagy tavaly, amikor a vörös hold hatását kutatta a vörös hasú bordásmedúzák párási szokásaira vonatkozóan. Baz akkor azt hitte, a professzor most már teljesen megőrült, de a dolgozatért kapott díj az ellenkezőjét bizonyította.

Beatrix Selandyn elméjét minden lehetséges tudományos körben dicsérték. Az Aldrynban legalábbis nem kellett megtapasztalnia azt az ellenséges érzületet, amelyben más Fogytakozásban születetteket részesítettek, ezzel szemben köztiszteletnek örvendett. Baz tudta, milyen szerencsés, hogy az asszisztense lehet. Mégis elképedt a professzor döntésén, hogy egy olyan mítoszt kezd kutatni, ami éppen a saját házukat tünteti fel a negatív hős szerepében.

A monda szerint az Istenségek eltűnése előtt mindenki hozzáférhetett a varázserőhöz, függetlenül attól, hogy melyik holdfázisban született. Az emberek megtudták jóslni a jövőt, elősegíthették a növények növekedését, fényt és sötétséget tudtak teremteni, azonnal be tudtak sétálni az álmokba és életet tudtak elvenni, és tehették ezt addig, amíg áldozatot mutattak be az Istenségeknek. De amikor elhagyták e partokat, az Istenségek széthasogatták a mágiát, és elosztották a holdházak és az együttállásaik között, ezzel pedig úgy intézték, hogy mindenki csak azt az egy adottságot tudja gyakorolni, amivel született.

És mivel az Istenségekről úgy tartották, hogy azért hagyták el a világot, hogy legyőzzék a Romlás Árnyékát, a Fogytakozással összefüggésbe hozott sötét, istentelen alakot, mi sem természetesebb, hogy a Fogytakozásban születetteket terhelte a felelősség. Úgy tartották, hogy az Istenségektől lopták el a Fogytakozás-mágiát, aminek sosem lett volna szabad hozzájuk kerülnie. A mágiagyakorlók beavatatlanjai voltak, akik ritkaságnak számítottak, és nem tartoztak teljesen ahhoz a megszentelt holdciklushoz, ami körül a világ forgott, és mint ilyenek, velük kapcsolatosan mindent kedvezőtlennek tekintettek.

Míg a többiek a jobb kezükre tetováltatták a jelképüket, addig a Fogytakozásban születettek a bal kezükre.

Míg a négy fő holdház mindegyike egy-egy Isten-séghez kapcsolódott, addig az ő házuk az Árnyékhoz kötődött, a rossz hírek hozójához, az égen lévő, nagy szemhez, ami árnyékba borította a világot, és ami az olyanoknak, mint Baz, furcsa, eltorzult erőt adott.

És míg a többi ház mágiája egy alaposan, teljesen kidolgozott ciklushoz kötődött, ami a maguk havonta csak néhány napig elérhető uralkodó holdfázisa alatt volt hozzáférhető, hacsak véreztetéssel nem idézték elő, a Fogytkozás mágiája bármikor, a hold helyzetétől függetlenül hozzáférhető volt. Nem kellett hozzá véreztetés.

Ez a fajta bámulatos erő, amit egyesek irigyeltek tőlük, mégis inkább csak teher volt. Átok. Baz ezért mélyedt el a könyvekben és a tudás megszerzésében, és választotta az elméje csiszolását az időhajlító képessége határainak feszegetése helyett. Tudta, hogy sokan ölnének azért, hogy ilyen képesség birtokában legyenek, még ha ez a Fogytkozás házhoz is tartozik, mert párját ritkító hatalomnak érezték, az Istenségekkel vetélkedő erőnek, ami az ismert világ felépítését is képes volt megsemmisíteni. Baz úgy gondolta, hogy az őt legjobban kízó események – a húga halála, az apja Összeomlása – megmásítására használhatná, de sosem merte megkockáztatni. Az idő bizonytalan természetű volt, és a Fogytkozás-varázserővel nem volt szabad játszani. Baz emiatt szeretett volna itt, Aldrynban professzor lenni, ezért akart Selandyn professzor asszisztense lenni. Túl sok Fogytkozásban születettet látott, akit felemésztett a képessége, és talán így többek Összeomlását akadályozhatná meg.

Baz a Pince közepére cipelte a nehéz könyvet, majd keresni kezdte a másik folyosót, amit a recepciós említett. Csak pár sorral arrébb volt, és nyomát sem látta a lány kollégájának vagy bárki másnak.

Nem bírt ellenállni a kísértésnek: elindult a C-soron.

A *Vízbe Fúlt Istenek Dala* kéziratát egy kulcsra zárt üvegvitrinben, ingatag állványon tették közszemlére. Gyatrán összefűzött, megsárgult lapokat látott, de az elhalványult cím a viharvert borítón felkavarta Baz lelkét. Mennyire szeretne volna a kezébe fogni, és úgy olvasni a szavakat, ahogy Clover eredetileg kigondolta őket!

Hátranézett, előbb balra, aztán jobbra. Olyan nagy baj lenne, ha most az egyszer megszegné a szabályokat? Talán sosem lesz még egy esélye belépni a Pincébe...

Gondolkodás nélkül letette *A Sors Istenei, Sorsfordulatok és a Romlás Árnyékát* az üvegvitrin mellé, és lecsatolta az ezüstbilincset a csuklójáról. Az ereiben válaszképpen zszibongani kezdett az erő. Mielőtt meggondolhatta volna magát, végtelen óvatossággal előhívta a varázserejét. Gyerekjáték volt az e zárhoz tartozó időszálakat megkeresni, megragadni, és egy olyan pillanatot kiválasztani, amikor a zár nyitva volt.

A zár egy kattanással engedett, Baz érintésére az üveglap kinyílt, és ott volt előtte *A Vízbe Fúlt Istenek Dala*. Kivehette.

Baz úgy érezte magát, mint a történetben szereplő tudós, aki egy olyan könyvért nyúl, ami más világokba repítheti. Fehér kesztyűt húzott, amit régi szövegek érintéséhez ajánlottak, és tiszteletteljesen a kezébe vette a könyvet, majd felütötte az első oldalon.

„*Mindennek a közepén létezik egy világ, ahol a vízbe fúlt istenek egy hamutenger felett uralkodnak*”, olvasta fennhangon. Visszafojtotta a lélegzetét, és azt várta, hogy a színtelen ég alatt találja magát, azon a helyen, amiről olyan sokszor olvasott, és lényre ostoba, gyermektég része remélni merte, hogy ez valóban megtörténhet.

De nem voltak kapuk, bármennyire is képes volt valakit egy írás egy más világba repíteni.

Baz kinevette magát. Kíváncsian a könyv végére lapozott, ahol egy kitépett lap nyomait fedezte fel, amit csupán egy, a könyv gerincénél látható, szakadozott szegély

jelzett. Persze, hallotta hírét, hogy mielőtt a történet valaha is nyomdába került volna, kidobtak egy úgynevezett epilógust. Kai folyton emlegette; megszállottja volt az elméleteknek, hogy Clover mit írhatott.

– Talán azzal végződik, hogy az egész egy nagy, ostoba álom volt – tréfálkozott. – Vagy esetleg a tudós túl sokat szippantott be a penészes, régi könyv kipárolgásából, és vad, tudattágító utazáson vett részt.

Baz csak a szemét forgatta.

– Mintha Clover valaha is ilyen mélyre süllyedt volna!

– Gondolom, sosem tudjuk meg, igaz?

Baz finoman végiglapozta a könyvet, de közben érezte az idő múlását. Megfordult a fejében, hogy ismét beveti a varázserejét, hogy kicsit megnyújtsa a perceket, de egyszerre egy megszegett szabály elég volt. Már éppen vissza akarta tenni a könyvet az üvegvitrinbe, amikor kihullott belőle egy papírlap, és a lába elé esett. Baz egy mámoros pillanatig azt hitte, hogy talán az elveszett epilógus az, de csak egy kitépelt papírra, megfolyó tintával, sebtében lefirkantott jegyzet volt. És a kézírás...

Ismerte ezeket az ívelt betűket, a sürgősen szükségeltlenül cirkalmas kérdőjelet:

A csillagok között hallható hívás = DOVERMERE?

MEGKERESNI AZ EPILÓGUST

Meglódult vele a világ. Újra meg újra elolvasta a feljegyzést, a toroka elszorult a kezében tartott levél lehetetlenségétől, ami még magánál a kéziratnál is kényesebb és értékesebb volt.

Semmi kétség: Romie kézírása volt.

A húga többször aláhúzta a *DOVERMERE*-t, olyan erővel, hogy Baz megdöbbsen, hogyhogy nem lyukasztotta át a tolla a papírt. A feljegyzés rendetlen firkantásként, hirtelen ért véget az *EPILÓGUST* utolsó betűjénél, amiből Baz megértette, hogy Romie sietett.

Nem értette az egészet. A húgát sosem érdekelte *A Vízbe Fúlt Istenek Dala*, vagy legalábbis már régen

kinőtte, és mindig ugratta azzal, hogy tulajdonképpen egy gyerekmese a rögeszméje. Akkor honnan támadt ez a váratlan érdeklődés Clover kézírata és annak elveszett epilógusa iránt? Egyáltalán, hogyan szerzett engedélyt, hogy lejöjjön ide?

Baz végighúzta az ujját a lefirkantott szavakon, és arra gondolt, Romie talán *engedély nélkül* járt itt. Ha a feljegyzés írása közben megijesztették vagy rajtacsípték, akkor kénytelen volt a kézirat lapjai közé rejteni a papírt.

Izgatottan idézett fel egy beszélgetést Romie-val, pár hónappal a vízbe fulladása előtt, mielőtt minden megkeseredett volna közöttük. Hazamentek a téli napjegy-egyenlőség megünneplésére, és Romie egy idegtépő kis dallamot füttyölt félhangosan az otthon töltött hét alatt. Amikor Baz végül már nem bírta idegekkel, és megkérdezte, mi a bánatos Mély ez az Istenek-verte dal, a húga tekintete olyan ábrándosan csillant meg, ahogy gyakran szokott.

– A dal, amit néha hallok álmaimban. – Kikapta Baz kezéből *A Vízbe Fúlt Istenek Dala* szamárfüles példányát, és nevetett a méltatlankodásán. – Mint a te drágalátos mesédben.

Baz felhorkant.

– Szóval most már az Istenségeket is hallod?

– Vagy talán... – súgta oda megjátszottan cinkos hangon – ...az őrző csalogat a kapujához.

– Lehetetlen... az őrző senkit sem *csalogat!*

– Gyakorlatilag tudta, hogy a vízbe fúlt istenek csalók, mégis azt gondolta, jó ötlet mindenkinek térképet rajzolni, hogy eljussanak annak a világnak a küszöbéig. Vagy ilyesmi. Én ezt csalogatásnak nevezném.

Teljesen persze nem tévedett. A történetben a negyedik birodalomban az ifjú őrző vezette a mese hőseit egészen a hamutenger kapujához, ahol végül kiszabadították a vízbe fúlt isteneket, hogy aztán helyettük csapdába

essenek. Ha az istenek voltak a fondorlatos kis zenemű szerzői, az őrző volt a kedvenc hangszerük, akivel elénekeltették a csapdát. És az őrző szívesen hagyta, hogy a kedvük szerint hajlítsák és alakítsák, és dacolt a komor sorssal, amiről tudta, hogy rá és a társaira vár. De az isteneket nem lehetett legyőzni, és végül a naivitása sodorta a többi hőst és őt is a végzetébe.

Romie ismét eldúdolta azt az őrjítő kis dalt, miközben az illusztrált könyvet lapozta.

– Kísértést érzel, hogy kövesd, mi?

Baz összerezsent a fémes hangtól. Lépteket hallott, a távolból egy éles kiáltást. A bőre bizseregni kezdett attól, hogy letelt az ideje.

Már nem látták itt szívesen.

Baz a zsebébe gyömöszölte a papírt, aztán elzárta a kéziratot, lehúzta a fehér kesztyűt, és visszacsattintotta a csuklójára az elfojtót. A hóna alá kapta a nehéz könyvet, és visszasietett a Pince közepére, ahol egy alakot látott elsietni a H-sor felé. Aztán csak a léptek visszhangját hallotta. Kétséget kizáróan a recepciós kollégája lehetett, aki őt kereste, hogy közölje, letelt a harminc perc.

Bazt a rosszullét kerülgette, amikor kifelé osont a Pincéből a keskeny folyosón. A beléptető pultnál a lány felnézett rá az olvasmányából; nem sejtette, hogy Baz szíve milyen hevesen ver.

– Rendben megtaláltál mindent?

Baz szórakozottan bólintott, miközben átnyújtotta neki a bilincset és a masszív kötetet. A lány lepecsételte az olvasójegyet, Baz köszönetet mormolt, és a frissen szerzett kötet, a már nála lévők és a megválaszolatlan kérdései súlyától görnyedten ment ki az udvarra.

Nem akármilyen Álmodó volt, mondta a recepciós a húgáról.

És valóban az. Vagyis az volt. Nem pusztán abban a tekintetben, amivé az árapályi együttállása tette, a Fogyó Hold háza Álmodójává, aki olyan könnyen siklott be

mások álmaiba, ahogy a szívükbe is, de a szó minden értelmében igazi Álmodó volt, merész és változékony, a tekintete ragyogóbb, mint bármelyik, az égen sziporkázó csillag fénye.

Romie Baz beszűkült létének ellentéte volt. Sosem értette meg, hogy Bazt milyen elégedetté teszi, ha egyedül üldögélhet egy könyvvel, ahogy azt sem, hogy az Aldrynban akar a főiskolai diploma után is maradni. Romie lázadt az ilyen kicsinyes törekvések ellen, mindent meg akart tapasztalni, amit csak lehet, míg az Aldrynban volt, hogy aztán maga mögött hagyja, hogy világot lásson, és megkeresse benne a helyét. Soha nem volt képes megbocsátani Baznak, hogy nem mert nagyot álmodni.

A könyveken keresztül csak kis szeletét tapasztalhatod meg a világnak, Baz, gúnyolódott vele.

De a könyvek segítségével Baz a bukás veszélye nélkül álmodozhatott.

Mert az álmodozással éppen ez volt a gond, nem? Azok, akik túl nagyot álmodtak, túl magasra nyúltak, hajlamosak voltak arra, hogy a végén lezuhanjanak. És ha Romie valami olyasmit próbált elérni, ami számára átláthatatlan volt, ha vad elképzelései Dovermere-be hajtották, és ott, a Mélyben a halál várta...

Egyetlen személy volt, aki talán válaszokkal szolgálhatna. Aki jobban ismerte a hűgát, mint ő valaha is.

Lehet, hogy Emoryt a gyászon túl más is kínozza, gondolta.